

WELKOM IN CC STEIGER!

Als we over een jaar of twaalf (in 2029 viert CC De Steiger zijn gouden jubileum) zullen terugblikken op wat geweest is, mag het theaternajaar van 2017 zeker niet vergeten worden. Want de artiesten die hier de voorbije maanden de revue passeerden, waren dan misschien niet meteen de allergrootste publiekstrekkingen, elk op hun manier verzekerden ze zich van een mooi plekje in onze herinnering. En omdat u aandringt: voor ons was de familievoorstelling 'Klutserkrakkekililokatastrof' het absolute hoogtepunt. Wij zagen nog niet vaak een theaterstuk dat zó perfect relevant is voor een publiek van alle leeftijden. Wij gooien ook niet lichtzinnig met superlatieven, maar wat Ballet Dommage hier bracht, was een benadering van wat wij verstaan onder 'subliem'.

Vandaag nemen we een nieuwe duik in het boeiende universum van Peter De Graef. In 'Twee zielen', een productie van De Kolonie, staat hij voor de tweede keer op scène met de Nederlandse actrice Lottie Hellingman. Benieuwd welke term we vanavond uit onze complimentenkast mogen halen...

VANDAAG TE GAST

MUZIEKTHEATER DE KOLONIE / PETER DE GRAEF TWEE ZIELEN

spel, tekst en regie: Peter De Graef
spel & zang: Lottie Hellingman
compositie, zang en percussie: Bo Spaenc
zang: Sacha Van Loo*

vorm en licht: Quintus Visser

kostuums: Huguette d'

* Sacha Van Loo vervangt Hassan Boufous, die om
familiale redenen heeft moeten afhaken.

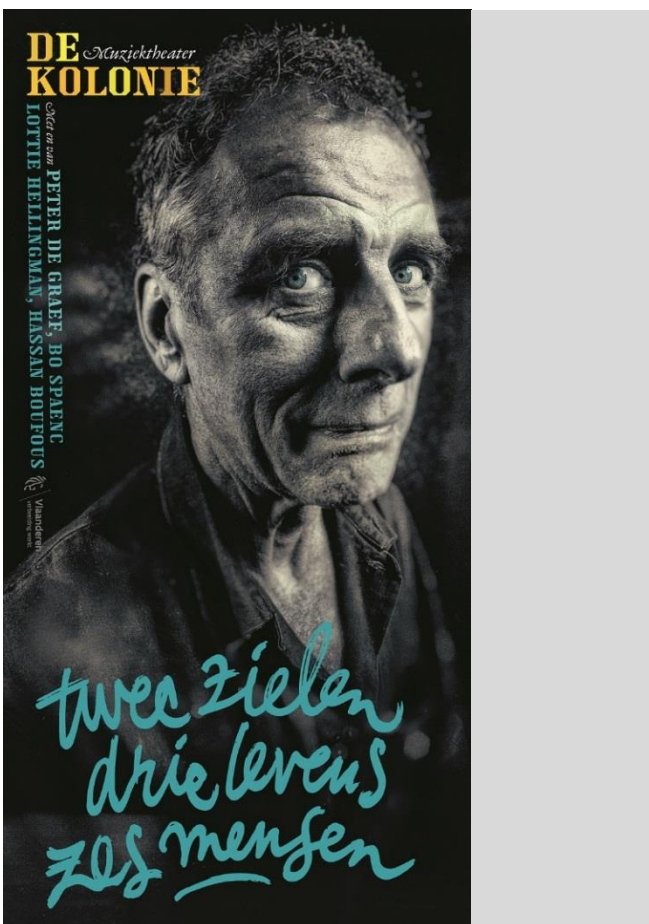
De voorstelling duurt ongeveer 110 minuten.
Om 19.30 u. is er een inleiding met Peter
Anthonissen.

TWEE ZIELEN, DRIE LEVENS, ZES MENSEN

In drie verschillende tijdvakken ontmoeten ze elkaar. De man (Peter De Graef) en de vrouw (Lottie Hellingman) staan in elk deel in een andere verhouding tegenover elkaar. Telkens speelt er een ander aspect van ongelijkwaardigheid. Maar in elke scène worden de personages gedreven door universele, diepmenselijke vragen, worstelingen, verlangens. In de loop van de eeuwen is er veel veranderd, maar onze drijfveren niet.

Ogenschijnlijk hebben de drie delen niets met elkaar te maken. Toch loopt er een gevoelsmatige lijn door het stuk. Daar is het Peter De Graef om te doen. Niet om de anekdote. Hoewel de toeschouwer zich tijdens de scènes onherroepelijk in de anekdote zal verliezen, zoals we ons allemaal verliezen in de beslommingen van onze levens van elke dag.

In 'Twee Zielen' krijgen livezang en percussie een eigenzinnige rol.

VERWANTE ZIELEN KRIJGEN MYTHISCH KARAKTER

Bron: Tuur Devens in Theaterkrant, 8 december 2017

Drie verhalen met telkens een man en een vrouw. Een vader en een dochter in de 16de eeuw, een vrouw en haar tuinman begin 20ste eeuw, een art director en een journalist begin 21ste eeuw. Drie maal twee mensen die met elkaars verlangens en ideeën worstelen en beslissingen nemen, die op hun beurt vergaande gevolgen zullen hebben. Zes verwante zielen, alsof dezelfde zielen drie keer in de geschiedenis een zelfde moment ondergaan en steeds een stapje verder zetten in het uitklaren van de conflicten en tegenstellingen. Intrigerende dialogen zijn het, die een mythisch karakter krijgen door de muziek die hen omringt.

Het is spannend om Peter De Graef bij De Kolonie een keer niet in een zelfgeschreven monoloog te zien en te horen spelen, maar in een eigen dialoog. Of eigenlijk klopt de term monoloog niet voor de stukken die hij de laatste tien jaar bij het muziektheatergezelschap creëerde. Zijn teksten gaan steeds in dialoog met de muziek. En deze keer zijn er twee spelers die in dialoog gaan met twee muzikanten. Een wel klinkende quatre-mains van het gesproken woord met muziekklinken, in stem en op instrument.

(...)
De dialogen zijn bijzonder spits en vaak vinnig. Beeldrijke woorden en metaforen springen als vonken in een vuurwerk van volzinnen alle kanten uit. De broze nasale zeggingswijze van de Vlaamse De Graef met zijn uithalen en verzuchtingen krijgt meer vaart, nu hij een tegenspeelster heeft. In zijn eerdere monologen vertolkte hij eeuwig twijfelende en dolende personages. Hij zet zijn ene voet naar voor, steunt erop, zegt een overtuiging, om dan weer twee stappen terug te zetten en tegen zichzelf te argumenteren. De Nederlandse actrice Lottie Hellingman is het tegenovergestelde. Ook haar personages twijfelen soms, maar zijn vaker overtuigd van hun eigen gelijk. In de drie verhalen hanteert zij telkens een apart taalregister, de ene keer Vlaams, de andere keer Noord-Nederlands, en dan er tussenin. Ze overtreft hem, niet alleen vaak in de evocatie, maar ook in woord en spel. Zij zingt ook bijzonder mooi en vervolledigt de muziek die Bo Spaenc op een Indisch harmonium en uit allerlei percussie-elementen tovert, met zang van de blinde Sacha Van Loo.

Bij aanvang staan de vier bij elkaar, Spaenc perst als een sjamaan klanken uit zijn instrumenten, de anderen vullen aan met een schreeuw, een roffel of harmoniserend gezang. De twee spelers verplaatsen zich naar het kleine speelvlak. Tijdens en tussen de verhalen klinken de zacht ritmische muziek en het gezang, en gaan in dialoog met de gesproken woorden. Op het einde staan de twee spelers weer bij de twee muzikanten, ze zingen mee. De mythische cirkel van bezwering en berusting sluit zich. Mooi.

MEER THEATER

DE KOE: HELLOGOODBYE

vrijdag 19 januari om 20.15 u. in de theaterzaal

een voorstelling van en met Natali Broods, Sien Eggers, Ans Van den Eede, Tanya Zabarylo, Willem de Wolf, Peter Van den Eede, Michael Vergauwen en Mats Vandroogenbroeck

“De Vlamingen van gezelschap de KOE zijn meesters in hilarisch gegoochel met attributen en woorden. En het mooie is, al die flarden tekst vormen samen een eenheid - en ook weer niet.” (de Volkskrant)

“Hilarisch is het spel met het middelpunt dat naar de periferie verdwijnt – zoals ook elke genodigde die binnenkomt heel even in het centrum van de belangstelling komt, om dan opzij te worden geschoven voor de volgende gast.” (Theaterkrant)

“Voortdurend arriveren en vertrekken er mensen. Er wordt gekust, gestruikeld, over en weer gereden met koffertjes en naast mekaar gepraat. Sien Eggers wisselt intussen vaker van jas en personage dan het gemiddelde topmodel op een catwalk, maar het moet gezegd dat ze dat met verve doet.” (Focus Knack)